

Sagan om Hans och Greta i Oceanien

eller

Tänk on George Orwell hade känt till klimatalarmismen

eller

2048

Det var en gång två syskon, Hans och Greta, som växte upp i den lilla staden med de höga kyrktornen mitt på den bördiga slätten. De gick i den lilla skolan vid kyrkan för många år sedan. På den tiden hade man redan känt till Klimatfrågan i mer än femtio år, men det var först nu som diskussionen tog fart ordentligt och politikerna började vidta åtgärder. Greta var aktiv i klimatrörelsen, men Hans förhöll sig mer skeptisk till att människan skulle kunna styra klimatet. Klimatförnekare kallades sådana som Hans på den tiden. Man kunde då fortfarande uttrycka skeptiska åsikter; Ja, inte i tidningar och statstelevisionen förstås, men det fanns en hel del klimatskeptiska bloggar på internet dåför tiden. Bloggar var en sorts diskussionsfora på internet, när internet fortfarande var okontrollerat, där vem som helst kunde skriva sina synpunkter. Nu, många år senare, är Hans och Greta färdiga med sina utbildningar och har påbörjat sina yrkeskarriärer. Greta har studerat genusvetenskap och klimatpsykologi på universitetet i staden och Hans har studerat teknisk fysik och är klar med sin forskarutbildning.

När Hans och Greta växte upp hade statsfeminismen ännu inte införts fullt ut, det var mest utrikespolitiken som hade en uttalad feministisk inriktning. Även det godhetsindustriella komplexet låg fortfarande i sin linda även om en del progressiva företag hade börjat få en feministisk klimat- och godhetsinriktning, inte minst grosshandlaren stora möbelföretag. (Grosshandlaren var bland de första att uppmärksamma klimathotet och en av grundarna till Roma-klubben tillsammans med Fabrikören och Pär i den lilla staden och Maurice, en vän till STOREBROR). När Hans och Greta gick i högstadiet hade man tolv år på sig att minska koldioxidutsläppen för att rädda klimatet. I någon mån hade åtgärder gjorts både på nationell nivå och via Förenta Nationerna genom bland annat Kyotoavtalet, Agenda 21, Parisavtalet och Agenda 2030. Efter några år insåg man emellertid att något drastiskt måste göras. Det var då man, på folkens uppmaning, införde klimatnödläge och gav oinskränkt makt till FN att vidta åtgärder oberoende av nationell lagstiftning. Det visade sig emellertid att ansvaret inte fick global omfattning; Endast USA, Kanada, Europa och Australien anslöt sig. Övriga delar av världen lämnade FN-samarbetet och Paris-avtalet i det här skedet. De ansvarstagande länderna började använda sig av det gemensamma namnet *Oceanien*, eftersom de nationella identiteterna nu hade liten betydelse. Av administrativa skäl, kom grannlandet på andra sidan bergen och skogarna i väster, *Landet Bortom Bergen*, inte att ingå i Oceanien eftersom de inte var formella medlemmar i *Europeiska Federationen* (Europeiska Unionen hette det på den tiden).

När Hans var klar med sin forskarutbildning fick han ett erbjudande om att forska i Landet Bortom Bergen i ämnet: *Den kosmiska strålningens inverkan på molnbildningen*. I Landet Bortom Bergen var det nämligen fortfarande tillåtet att forska om icke-antropogena (av människor skapade) klimatprocesser. Hans flyttade alltså utomlands, och tappade kontakten med sin syster under många år. Så småningom började de emellertid brevväxla:

Hej Hans,

Hur mår du? Det är så länge sedan jag hörde från dig. Jag skriver gammaldags brev eftersom internet ju är så övervakat och osäkert och jag är inte säker på om det skulle släppas fram till dig som jag antar är klassad som dissident i våra register. Dessutom skulle det inte vara bra för min karriär. Handskrivna brev är inte lika kontrollerade eftersom väldigt få människor här kan skriva för hand, man har tagit bort undervisning i välskrivning i skolan, bland annat för att myndigheterna ska kunna ha bättre koll på vad som kommuniceras. Här är mycket förändrat sedan du flyttade. Klimathotet genomsyrar det mesta av vad vi gör. En stor förändring var när vi fick individuella utsläppskvoter, men det föreslog ju Isabellas mamma redan då vi gick i skolan. För att hålla reda på de individuella kvoterna har vi numera ny valuta, URK (UtsläppsRättighetsKronor) som automatiskt reglerar den personliga utsläppsrätten. Man får alltså lön i utsläppsrätter och kan köpa och sälja dem. Det fungerar bra. Jag håller på att samla utsläppsrätter för att en dag kunna ansöka om att skaffa barn. Barn är ju ganska belastande för klimatet, så barnlicensen kostar ganska många URK. Det är många som har lämnat landet precis som du gjorde, innan den skärpta gränsbevakningen gjorde det svårt. Det var mest högutbildade män som lämnade landet, så vi har ett ganska stort kvinnoöverskott numera, men det ses inte som något problem, kanske till och med som en fördel. Vi har ju statsfeminism numera. Allt barnalstrande görs numera genom fertilitetsklinikerna efter kontroll av lämplig genuppsättning hos modern, licens från staten och relevant klimatkompensation, så där är vi ju inte beroende av karlar längre och de flesta mödrar är därför ensamstående som man sade förr.

Skriv och berätta hur det är med dig och hur livet fungerar i Landet Bortom Bergen.

Kära hälsningar från din syster
Greta

Hej Greta,
Trevligt att höra av dig efter så många år. Här har vi det bara bra. Jag träffade en söt jänta här ganska snart efter det att jag flyttade. Vi väntar nu vårt andra barn. Vi bor i en fin villa nere vid fjorden och trivs bra. På fritiden drar vi till fjälls där vi har en hytte och kan gå på tur. När Oceanien bildades och vi inte blev inkluderade, var det en del som muttrade om diskriminering, men nu är det aldrig någon som beklagar sig, tvärtom. Klimatfrågan diskuteras inte alls bland folk i allmänhet. Jag forskar ju på det så jag diskuterar

förstås vetenskapen, och det har ju blivit lite kallare på grund av den låga solaktiviteten, men det ses inte som något större problem. Till exempel växer ju Jostedalsbreen till sig igen. För många år sedan fanns det en del diskussion om oljeutvinningen och klimatfrågan, men det är inget problem idag, utan vi ser oljan som en bra och billig energikälla som vid förbränning återför koldioxid till atmosfären varifrån den ursprungligen kom. Jag har haft kontakt med vår biologiska mamma i Kanada. Hon ger negativa antydningar om brist på elektricitet och till och med brist på mat ibland. Dom måste visst stänga av elen på nätterna eftersom så stor del av produktionen är beroende av solceller. Synd att gränsen mellan våra länder är så hårdbevakad annars skulle vi ha kunnat ta bilen och hälsa på dig någon dag. Det är ju trots all inte så långt. Hur är det med styvmor? Har du fortfarande kontakt med din bästis Isabella från skoltiden?
Hälsningar från din bror
Hans

Hej Hans,

Då fick du alltså mitt brev. Jag hade undrat så mycket över dig. I tidningarna skriver man ju så mycket om allt negativt som händer hos er i Landet Bortom Bergen. Styvmor har det bra. Hon har en mycket betydelsefull befattning på Sanningsdepartementet. Jag tror att hon arbetar mycket med att göra anpassningar av klimatdata så att de ska överensstämja med de femåriga klimatplanerna som vi får ifrån FN, men arbetet på Sanningsdepartementet är ju hemligt så jag vet inte så noga. Den senaste klimatplanen uppfyllde vi precis enligt förväntan. Det blir ju fortfarande lite varmare här år för år, så vi måste hela tiden bli mer och mer klimatsmarta. Själv tycker jag att det känns som om det har blivit lite kallare, men det är säkert inbillning. Det är svårt att veta exakt efter termometerdirektivet som trädde i kraft för några år sedan. Enligt termometerdirektivet är det strängt förbjudet för privatpersoner att inneha termometrar, vilket ständigt kontrolleras av klimatpolisen.

Isabella är fortfarande min bästa vän. Hon arbetar på Propagandaministeriet. Hennes pappa Per är ju chef där så det föll sig naturligt. Mest arbetar hon som klimatreporter på statstelevisionens nyhetsprogram. Själv är jag legitimerad klimatpsykolog och ägnar mina dagar åt rehabilitering av individer som fortfarande inte har insett allvaret i klimathotet.

Du skriver att mamma pratar om elransonering. Kanada är ju en del av Oceanien och lyder under samma direktiv som vi. Enligt senaste elspardirektivet, efter avstängningen av

kärnkraftsanläggningarna, är det inte tillåtet för privatpersoner att nyttja el efter mörkrets inbrott eftersom den el som vindkraften kan producera på natten behövs för att ladda ministeriernas elbilar för nästa dags arbete och till de nya snabbtågen till Bryssel som behövs för partifunktionärernas resor. Dessutom går det ju åt mycket el för den militära upprustningen som vi har tvingats till efter det att de andra kontinenterna blivit mer och mer oansvariga när det gäller koldioxidutsläpp. FN/STOREBROR utesluter inte att tvångsåtgärder kan bli nödvändiga på sikt.

Det låter nästan oansvarigt hur lyxigt ni lever. Har ni egen bil? Hur drivs den i så fall. Har ni ingen ransonering av ert privata resande? Äter ni fortfarande kött? Skriv snart igen.

*Hjärtlīga hälsningar
Greta*

Hej Greta,

Trevligt att höra att det har gått så bra för dig, styvmor och Isabella. Det är klart att vi har egen bil. Hur skulle vi annars kunna ta oss till hyttan? Vi kör med bensindriven bil av miljöskäl, eftersom det har visat sig svårt att återvinna förbrukade batterier på ett bra sätt. De nya reningsmetoderna för bensinförbränning och framställning, å andra sidan, gör att endast vatten och koldioxid släpps ut i atmosfären. Man är väldigt miljömedveten i det här landet. Annars kan man välja det alternativ som passar bäst, beroende på vad man ska använda bilen till, bensin, diesel, el (batteri eller strömavtagare) eller gas är väl de vanligaste.

På långa resor flyger vi förstås. När vi sist flög till Afrika på vår semester flög vi med ett av de nya kinatillverkade hybridplanen. Fantastiskt fina och säkra maskiner. Det kändes tryggare än att flyga med de gamla osäkra klimatanpassade planen från Boeing eller Airbus. Du kommer väl ihåg hur raden av olyckor började redan under vår skoltid med de två störtande Boeing 737-8 Max, på grund av att man tvingats göra planen instabila, och därmed beroende av datorstyrning, för att få ner bränsleförbrukningen?

Apropå Afrika: Det är imponerande vilken ökning av välståndet som har skett över hela kontinenten under bara några år. Dom som vi talade med sade att en vändning skedde i och med att man sade upp FN/Parisavtalet och andra så kallade bistånd från väst. Därmed blev man fri att nyttja alla de naturtillgångar, kol, olja mineraler med mera, som finns i Afrika och, framför allt, försvann den omfattande korrruptionen och klanstriderna nästan helt. Numera ser man knappt någon som värmer mat över öppen eld. Sotpartiklar från eldarna orsakade ju många människors för tidiga död tidigare. Man har nu stora inkomster

från utvinning av sällsynta metaller, bland annat litium för batteritillverkning, som framför allt säljs med goda vinster till Oceanien. På senare tid har man även, enligt avtal med Oceanien, börjat tillverka själva batterierna eftersom Oceanien har problem med tillverkningen på grund av elbristen. Till Oceanien säljer man också, nästan hela, den stora volymen av solceller som tillverkas här med hjälp av el från alla de nya koleldade kraftverken. Den förhöjda koldioxidhalten i kombination med något lägre temperaturer gör att livsmedelsproduktionen har ökat och också ger ett handelsöverskott. En ökande grönska i Saharas södra del såg man för övrigt redan under vår skoltid, som du kanske kommer ihåg. Det höjda välståndet attraherar många immigranter från Oceanien, men man är väldigt restriktiv med att bevilja uppehållstillstånd. Trafiken över Medelhavet från Oceanien i undermåliga båtar, organiserat av flyktingsmugglare, är emellertid ett problem som man ännu inte har funnit någon bra lösning på. Ett avtal mellan Oceanien och Afrika om att stoppa flyktingsmugglingen redan norr om Medelhavet lär vara på gång. Oceanien har ju också intresse av att stoppa utflödet av sina högutbildade medborgare, på samma sätt som muren mot Mexiko på den Amerikanska kontinenten effektivt stoppar utflödet där.

Vad gjorde du själv på semestern? Jag hoppas höra från dig snart.

Hälsningar
Hans

Hej Hans,

Det känns som vi lever i olika världar, ändå är det inte så långt mellan oss räknat i kilometer. Vad jag gjorde på semestern? Ja, i år hade vi tilldelats extra lång semester för att spara på utsläppen. Det har blivit populärt här med tältsemester per cykel precis som farmor och farfar berättade från sin ungdom. Isabella och jag cyklade ut till Roslagen på vår semester. Det är så härligt att se och höra vågorna från Ålands hav rulla in mot stranden. Vi badade lite också. Vi talade lite med ortsborna där och blev faktiskt hembjudna till en familj i en liten by. I byn är det fortfarande vanligast att man lever familjevis med även en man i huset som förr i tiden. De var först lite återhållsamma i samtalen, man kunde ju inte veta om vi var klimatspioner eller inte, ända tills jag talade om att våra föräldrar hade haft ett sommarställe i närheten. Du må tro att man för ett annat liv på landet än i stan. Dom samlar ved i skogen och värmer den mesta maten över öppen eld och de värmer också sina bostäder med vedbrasor. På det sättet sparar dom många utsläppskronor, URK. Jag tyckte nog att det blev lite rökigt, men jag är ju ovan med det. Dom äter

fortfarande kött, mest från vildsvin som det finns gott om här. När dom inte äter kött lever dom på fisk från havet, mycket strömming. Dom verkar leva bättre än vi gör i stan, och verkar nästan lyckliga på något sätt. Jag åt faktiskt av köttet och känner mig mättare och gladare än på länge. Det kändes väldigt förbjudet - men spännande. Du måste lova att inte berätta det för någon. Det slog mig en tanke: Man kanske skulle rusta upp pappas och mammas gamla sommarställe och flytta dit och leva som byborna. Om du skulle kunna få inresevisum skulle du kanske kunna hjälpa till med upprustningen av stugorna?

Direkt efter semestern ska jag vikariera ett tag på Propagandaministeriet tillsammans med Isabella. Hat-veckan (tidigare kallad COP) närmar sig och de har väldigt mycket att förbereda på Propagandaministeriet. I år är temat "klimatehoten från de oansvariga ländernas omätliga koldioxidutsläpp". Speciellt kommer vi att fokusera på Afrika och mentalt förbereda medborgarna (det är där min kompetens som klimatpsykolog kommer in) på att tvångsåtgärder kanske blir nödvändigt för att få Afrika att ta reson. Du må tro att det är en mäktig upplevelse att vara med på klimatveckans invigning med tjugotusen personer på Väderkvarnstorget (som antagligen fått sitt namn av stadens första vindkraftverk) som samfällt ropar den officiella medborgarhälsningen:

Var klimatsmart - Alltid klimatsmart.

Svara snart och fundera på om du skulle kunna söka besöksvisum.

Hjärtliga hälsningar
Greta

Hej Greta,

Jag hade nästan glömt bort det gamla sommarstället. Kul att du påminde mig. Det kan väl inte vara mycket värt nu för tiden. Jag har förstått att ni har stort överskott på bostäder nu för tiden eftersom folk väljer att bo i mycket mindre bostäder, och då sjunker förstås priserna. Det är ju klimatsmart och man slipper värma upp stora volymer som kanske inte ens ryms inom den individuella klimatkvoten. Fritidshus är väl näst intill värdelösa eftersom de flesta inte kan ordna transporterna till och från nu när resandet är ransonerat.

Jag har kollat med Oceaniens konsulat här om möjligheten att få besöksvisum. Det kanske är möjligt att få en veckas visum förutsatt att det inte finns alltför graverande uppgifter om mig i registren. Klart blev emellertid att jag inte kan köra med min bil eftersom den är bensindriven och det förbudet gör

man aldrig avsteg ifrån. Dessutom går det antagligen inte att få tag i bensin hos er. Jag måste alltså hyra en elbil, antingen här eller hos er. På konsulatet frågade man hur jag hade haft kontakt med dig. Man var lite misstänksam eftersom det inte fanns några registreringar av varken telefonsamtal eller e-post. Jag ville inte avslöja vår brevväxling, så jag sade att vi inte hade haft kontakt, utan att besöket var tänkt som en överraskning för dig. Damen på konsulatet såg skeptisk ut; Jag tror inte att hon trodde på mig, så vi kanske kan förvänta oss efterforskningar om den saken. Jag hör av mig när jag vet mer i visumfrågan.

Hur har det gått för de andra där hemma som var aktiva i klimatfrågan när vi gick i skolan, Direktören, Grosshandlar'n, Isabellas pappa, fröken, Maurice med flera?

Hjärtliga hälsningar
Hans

Hej Hans,

Jag hoppas att dom inte börjar efterforska de handskrivna breven. Jag tror inte ens att det är tillåtet att skriva handskrivna brev utan att låta registrera dem innan de skickas, och jag kanske har varit lite slarvig med vad jag har skrivit. Bränn dina brev om du har dem kvar; Jag kommer att bränna mina. Bränningarna kan väl inte vara så värst belastande för klimatet?

Maurice gjorde ju stora insatser för klimatet i början, som ordförande i de första stora klimatkonferenserna, grundare av Romaklubben med mera. Om man letar efter artiklar om honom nu i gamla tidningar så hittar man ingenting. Det är som om han inte skulle ha funnits. Sanningsministeriet har gjort sitt jobb grundligt. Anledningen är att han blev alltför girig på slutet. Han lär ha skrivit ut en check på över 900 000 dollar av den gamla satsningen "olja för mat" till sig själv på slutet (det här var innan vi bytte valuta). Någon ertappade honom och han blev åtalad. Före rättegången lyckades han hoppa av till Kina där han också slutade sina dagar. Det här är förstås inget som går att få bekräftat och jag skulle nog råka illa ut om någon i partiet fick reda på att jag sagt det. (Jag börjar nästan känna mig som en dissident själv).

Direktör'n han har under de senaste åren koncentrerat sig på sin bankverksamhet. Efter det att han lärde känna Maurice och Grosshandlar'n, i samband med Roma-klubben, inledde han ett nära samarbete med STOREBRORS bank i New York och jag tror att verksamheten går väldigt bra. Det sägs att han gjorde stora

vinster i samband med valutabytet; En fågel hade kanske kvittrat i hans öra i förväg inför valutabytet så att han kunde göra stora valutavinster. Isabella har berättat att direktör'n lär ha investerat i kol- och koboltgruvor i Afrika efter tips från Maurice, men det behöver ju inte vara sant.

Grosshandlar'n har utökat sin affärsverksamhet med en stor möbelfirma som har varuhus i hela Oceanien. Det har gått väldigt bra sedan dom började satsa på solceller, som ju fortfarande är starkt subventionerade. Dessutom är han sakkunnig i Befolkningsministeriet. Det är därför ofta han som yttrar sig om ansökningar om barnlicenser i det lokala området.

Jag ser fram mot ditt besked om hur det går med ditt besöksvisum.

*Kära hälsningar
Greta*

Hej Greta,
Nu har jag lämnat in alla dokument som behövs för mitt besöksvisum. Utom själva ansökningsformuläret på tolv sidor ville man ha en Klimatförsäkran där jag måste intyga att jag inte kommer att förorsaka oskäliga utsläpp (OK ska försöka undvika att rapa under besöket ☺) under mitt besök och dessutom en försäkran om att jag inte kommer att TILL NÅGON, inklusive dig, framföra några klimatskeptiska synpunkter. Jag har dessutom deponerat pengar till den obligatoriska URK-valuta som jag kommer att få när jag passerar gränsen till Oceanien. Nu är det bara att vänta på handläggningen som dom tror kommer att vara klar redan om några månader. Eftersom jag inte kommer att kunna ta min egen bil planerar jag att ta tåget, och föreslår att du bokar en elbil från din bil-pool som vi kan använda till att åka ut och se över stugan i Roslagen. Jag hör av mig när jag fått veta mer om visumansökan.

Bästa hälsningar
Hans

*Hej Hans,
Det blir bra. Jag ser fram emot att träffas igen efter så många år. Jag ska ansöka om resetillstånd till Roslagen i god tid så att det inte faller på den detaljen. Jag ska boka bil, och jag har ju personliga utsläppsrättigheter så att det räcker gott och väl. Kanske pappa också kan följa med till Roslagen. Han börjar bli lite skröplig, men när vi nu har tillgång till bil kan han nog hänga med. Det skulle bli en upplevelse för honom. Han har väl*

*inte varit på vårt sommarställe sedan resedirektivet trädde i kraft för många år sedan. Jag ser fram emot ditt besked om besöksvisum.
Hälsningar
Greta*

Hej Greta,
Nu har jag äntligen fått besked om att mitt visum har beviljats. Jag räknar med att komma om två veckor. Ser fram emot att träffas och återse mina gamla barndomstrakter.
Hälsningar
Hans

Hans kom till den lilla staden på slätten som planerat. Greta, Hans och pappan fick en fin bilresa genom ett sommargrönt Roslagen, och återupplevde en resa som de hade gjort säkert hundratals gånger på den tiden då barnen fortfarande var små och under skoltiden. Det var som om den senaste tidens mardröm med klimathotet inte hade existerat. Stugan, som inte hade bebotts på många år var förstås inte helt fräsch och trädgården var helt övervuxen med långt gräs och sly. Allt verkade emellertid vara ännu grönare än vad de mindes från sin barndom. En räv försvann in i skogen när bilen stannade vid gäststugan. Kastanjen hade vuxit och sträckte sina grenar högt över hustaket. Under den stora eken vittnade jordhögar om att vildsvinen ostört hade kunnat kalasa på ekollon under flera säsonger. Den Ask som mamman hade planterat vid bergets fot för länge sedan hade vuxit sig stor. Flera stora tallar låg brutna eller var välta efter höststormar, men inga stora träd hade fallit över stugorna. Slutsatsen var att stugan skulle kunna göras beboelig utan alltför omfattande arbete. Elen fungerade förstås inte, men det skulle lätt kunna åtgärdas med en installation av solceller på taket, eller kanske man borde inrätta sig för en tillvaro utan el? Pappan försvann till den lilla snickarboden en lång stund och konstaterade att alla verktygen fortfarande fanns på plats; Lien hängde på sin spik och den fina klyvyxan av märket Hultafors låg på sin hylla. Nog blänkte en tår av nostalgi i ögonvrån då han återvände till Hans och Greta i stugan. Innan de körde tillbaka till staden gick de alla tre ner till stranden där roddbåten och bryggan låg kvar. Greta konstaterade att strandlinjen låg ungefär som hon mindes den för tjugo år sedan. Konstigt, vi har ju haft en katastrofal havsnivåhöjning på flera decimeter per årtionde. Jag måste ha fel minnesbild av vår strand.

När de kom tillbaka till staden och lämnade tillbaka bilen, fick de ett mycket artigt mottagande av en uniformerad receptionist. Hans lade märke till att Greta bleknade och började uppföra sig mycket nervöst. Han förstod inte varför. De lämnade bilen och receptionisten avslutade med ett: *Ha en klimatsmart dag* som var den vanliga avskedsfrasen. Hans var tvungen att, efter en snabb avskedskram, skynda sig till tåget för att hinna tillbaka till Landet Bortom Bergen innan visumet gick ut. Det sista han såg när tåget passerade Den Stora Staden var Sanningsministeriets nya skyskrapa. Där höll några arbetare på att montera skylten med det nygamla valspråket för Oceanien:

*Krig är fred
Frihet är slaveri
Okunnighet är Styrka*

Några dagar efter hemkomsten fick han ett kort brev från Greta:

Hej Hans,

Jag antar att du märkte att jag blev nervös när vi lämnade tillbaka bilen. Receptionisten var från Klimatpolisen. Jag insåg genast att den bil vi hade lånat med största säkerhet var preparerad för att spela in allt vi hade sagt i bilen. Vad naivt av mig att prata så frispråkigt under resan, men jag trodde att vi var säkra. Om du inte hör ifrån mig betyder det att jag har blivit intagen för omskolning eller kanske något ännu värre. Hoppas att vi ses igen, men jag tvivlar. Kan inte skriva mer nu.
Greta

Hej Greta,

Jag har väntat på ett livstecken från dig i en månad nu och börjar bli riktigt orolig. Inte kan det väl vara så illa som du antydde i ditt brev. HÖR AV DIG
Hans

Hej Isabella,

Ursäkta att jag skriver till dig. Jag hoppas att det inte ställer till problem för dig. Jag börjar bli desperat nu. Det är två månader sedan jag hörde från Greta. Hör av dig om du vet något. Finns det något jag kan göra?
Hälsningar från Hans, (Gretas bror som du kanske kommer ihåg från vår skoltid.)

Det gick en vecka; Det gick två veckor och det gick en månad men inget svar varken från Greta eller Isabella. Då bestämde sig Hans för att uppsöka Oceaniens konsulat för att, om möjligt, få klarhet i vad som hade hänt Greta. Kosta vad det ville.

På konsulatet blev han vänligt mottagen av samma dam som den gång då han sökte visum. Hans förklarade att han hade förlorat kontakten med sin syster och bad konsulatet ta reda på hennes nuvarande adress och telefonnummer. Damen bad om Gretas personnummer och kontrollerade i de officiella dataregistren. Efter cirka en halvtimme återkom hon och meddelade att någon person med det personnumret inte fanns i hela Oceanien och inte heller hade funnits någonsin. Kunde Hans ha tagit fel på personnumret? Hans var säker på att personnumret stämde, men för säkerhets skull bad han damen att kontrollera i den visumansökan som hade lämnats in för några månader sedan. Där borde även Gretas personnummer finnas. Damen återkom redan efter några minuter och meddelade att någon sådan visumansökan inte fanns och något besöksvisum hade aldrig utfärdats. Nu började Hans bli desperat, och bad damen att kontrollera uppgifterna även för sin far. Svaret blev att inte heller hans far existerade och hade aldrig existerat. Hans lämnade konsulatet som i dimma. Bakom sig hörde han ett vänligt: *Ha en klimatsmart dag.*

Snipp snapp snut – så var sagan slut

